

Chủ đề: *Vì, nếu có ai, dầu mình không ra chi hết, mà cũng tưởng mình ra chi ấy là mình dối lấy mình.*

Trọng tâm: Sự kiêu ngạo vốn thuộc về bản tánh của Satan, vì tự nó nhìn vào sự vinh hiển mà Đức Chúa Trời đã ban cho nó, mà sanh tư tưởng kiêu ngạo, muốn đày loạn, mà nó không biết rằng, sự vinh hiển đó không phải vì nó xứng đáng, nhưng là bởi sự thương xót của Đức Chúa Trời đã ban sự vinh hiển của Ngài để bảo vệ các tạo vật của Ngài khi được hầu việc Ngài được an toàn trước sự vinh hiển chói lọi của Ngài. Cũng một lẽ đó, nếu người nào có được tài năng hay sự khéo léo nào, thì điều đó cũng là sự ban cho của Đức Chúa Trời để làm công việc mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời muốn người ấy làm, để phục vụ các tạo vật khác, cùng như chính người đó cũng nhờ tài năng hoặc sự khéo léo của những người khác mà mình được hưởng, điều đó cũng là công việc của Đức Chúa Trời. Hãy dâng sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời, vì ngoài Đức Chúa Trời ra, người ta chẳng làm chi được. Kinh Thánh có chép: *Nhưng có thần linh ở trong loài người, và hơi thở của Đấng Toàn năng cho chúng sự khôn sáng.* Và: *Thần Đức Chúa Trời đã sáng tạo tôi, hơi thở của Đấng Toàn năng ban cho tôi sự sống.* Cũng một lẽ đó, khi người nào sanh được con cái có sắc đẹp, hay là có duyên, ấy cũng là công việc của Đức Chúa Trời, nhưng nếu người đó không biết dâng sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời thì những sự người ấy có được đó, cũng là sự hư không mà thôi, như Lời Chúa có chép rằng: *Duyên là giả dối, sắc lại hư không; Nhưng người nữ nào kính sợ Đức Giê-hô-va sẽ được khen ngợi.* Vậy đang khi chúng ta còn sống trong thân thể xác thịt này, hãy tận dụng những sự mà Giê-hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho mình mà hầu việc Chúa, ngợi khen Chúa, vì muôn vật đều hầu việc Chúa. Người tin Chúa hãy nhận biết thân phận mình đã chết bởi tội lỗi mình, nay mình được sống ấy là nhờ ân điển của Đức Chúa Trời mà được cứu chuộc, vậy hãy dùng thân thể mình cùng sức lực mình có được mà dâng sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời và tôn vinh Danh thánh Ngài, như Lời Chúa đã chép: *Hỡi linh hồn ta, khá ngợi khen Đức Giê-hô-va! Mọi điều gì ở trong ta hãy ca tụng danh thánh của Ngài! Hỡi linh hồn ta, hãy ngợi khen Đức Giê-hô-va, chớ quên các ân huệ của Ngài. Ấy là Ngài tha thứ các tội ác người, chữa lành mọi bệnh tật người, cứu chuộc mạng sống người khỏi chốn hư nát, lấy sự nhân từ và sự thương xót mà làm mả triệu đội cho người. Ngài cho miệng người được thỏa các vật ngon, tuổi đang thì của người trở lại như của chim đại bàng.* Người tin Chúa phải luôn nhận biết mình là con trai của Đức Chúa Trời, vậy hãy trở nên khôn ngoan mà ngợi khen Chúa: *Lòng người khôn ngoan dạy dỗ miệng mình, và thêm sự học thức nơi môi của mình. Lời lành giống như tàng ong, ngon ngọt cho tâm hồn, và khỏe mạnh cho xương cốt.* Kinh Thánh tham khảo: Gióp 32 & 33; Thi-Thiên 103; Châm ngôn 31;

Chủ đề: *Mỗi người hãy tự xét lấy chính mình tùy công việc mình đã làm, vì ai riêng phần ấy.*

Trọng tâm: Giê-hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng mưu luận, đã tạo nên muôn vật và cho muôn vật có sự quyết định riêng cho mình, từ các loài cây cỏ, các loài động vật và loài người, nhưng đối với loài người là loài được Đức Chúa Trời tạo nên theo ảnh tượng của Ngài, trong kế hoạch tìm một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ của Ngài, thì Đức Chúa Trời cũng đã ban cho mỗi linh hồn có một thân thể riêng cùng có các khả năng khác nhau, ấy không phải là để người đó khoe mình hay là sống cho xác thịt mình, mà là để thử luyện hết thầy, xem người nào biết tận dụng những sự mà mình đã được ban cho, mà sử dụng những sự đó để tôn vinh Danh Chúa, để hầu việc Chúa và làm lợi cho công việc của Đức Chúa Trời, vì Kinh Thánh có chép rằng: *Cho nên có chép rằng: Người đang ngủ, hãy thức, hãy vùng dậy từ trong đám người chết, thì Đấng Christ sẽ chiếu sáng người.* Vậy, hãy giữ cho khéo về sự ăn ở của anh em, chớ xử mình như người đại dột, nhưng như người khôn ngoan. *Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu. Vậy chớ nên như kẻ đại dột, nhưng phải hiểu rõ ý muốn của Chúa là thế nào.* Thân thể xác thịt của mỗi người được ví là một cái vườn của Đức Chúa Trời, mà mỗi linh hồn người ta là người làm công trong vườn đó và Đức Chúa Trời sẽ thăm cái vườn của Ngài xem linh hồn chúng ta có làm lợi cho Danh Chúa hay không và tùy theo công việc của mỗi người mà Đức Chúa Trời sẽ đãi lại linh hồn đó theo sự công bình của Ngài. Nhưng người ta đã không nhìn vào Lời Chúa đã chép trong Kinh Thánh đó là chép về mỗi người chúng ta, nên người ta tận dụng thì giờ sống trên đất này để đãi thân thể xác thịt mình, chứ không nghĩ đến sự sống của linh hồn mình sẽ như thế nào trong ngày Chúa đòi linh hồn đó lại để tính sổ. Lời Chúa chép: *Ta sẽ hát cho bạn rất yêu dấu Ta một bài ca của bạn yêu dấu Ta về việc vườn nho người. Bạn rất yêu dấu Ta có một vườn nho ở trên gò đất tốt. Người khai phá ra; cất bỏ những đá; trồng những gốc nho xinh tốt; dựng một cái tháp giữa vườn, và đào một cái ếp rước. Và, người mong rằng sẽ sanh trái nho; nhưng nó lại sanh trái nho hoang. Hỡi dân ở Giê-ru-sa-lem cùng người Giu-đa, vậy thì bây giờ Ta xin các người hãy đoán xét giữa Ta với vườn nho Ta. Có điều chi nên làm cho vườn nho Ta mà Ta không làm cho nó chăng? Cớ sao khi Ta mong sanh trái nho, thì nó lại sanh trái nho hoang vậy?* Thân thể của chúng ta được gọi là *Thành tìm được sự bình an*, là *Thành người ta hay tìm đến.* Đức Chúa Trời vẫn dùng Lời của Ngài để chăm sóc linh hồn chúng ta, nhưng tự mỗi người sẽ phải khai trình những sự mà mình đã được nhận lãnh từ Chúa và những sự mình sẽ làm lợi ra tùy theo những sự mà Đức Chúa Trời đã đầu tư trong cuộc sống của mỗi người chúng ta. Kinh thánh tham khảo: Ê-sai 5; Ma-thi-ơ 21; Ê-phê-sô 5;

Chủ đề: *Kẻ nào mà người ta dạy đạo cho, phải lấy trong hết thầy của cải mình mà chia cho người dạy đó.*

Trọng tâm: Đây là một đề tài được chép rõ trong Kinh Thánh nhưng người ta không muốn đọc nó và cũng không muốn thấy các lời đó, nhất là thời kỳ sau rốt này, như Lời Chúa đã chép: *Hãy biết rằng trong ngày sau rốt, sẽ có những thời kỳ khó khăn. Vì người ta đều tư kỷ, tham tiền, khoe khoang, xác xược, hay nói xấu, nghịch cha mẹ, bội bạc, không tin kính, vô tình, khó hòa thuận, hay phao vu, không tiết độ, dữ tợn, thù người lành, lường thầy phản bạn, hay nóng giận, lên mình kiêu ngạo, ưa thích sự vui chơi hơn là yêu mến Đức Chúa Trời, bề ngoài giữ điều nhân đức, nhưng chối bỏ quyền phép của nhân đức đó.* Khi xưa Đức Giê-hô-Va sai tiên tri Ê-li đến nhà một đàn bà goá ở thành Sa-rép-ta, để người ấy nuôi tiên tri Ê-li. Ngài không sai tiên tri của Ngài tới nhà giàu có, ấy là để cứu nhà đàn bà goá đó và người đó dùng những sự mình có để tiếp người của Đức Chúa Trời, kể từ khi người đàn bà goá đó nuôi tiên tri Ê-li, cả nhà người được Đức Giê-hô-Va nuôi lâu ngày và khi con trai của người bị bệnh, Đức Chúa Trời đã qua tiên tri Ê-li mà cứu nó sống lại. Trong đời tiên tri Ê-li-sê, có người đàn bà giàu có ở Su-nem nhận biết tiên tri của Đức Chúa Trời mà tiếp rước người, khi tiên tri Ê-li-sê nhận biết người không có con, nhưng vì người đó tiếp rước người của Đức Chúa Trời nên tiên tri Ê-li-sê đã cầu nguyện cho người sanh được một con trai và khi con trai đó bị bệnh mà chết, thì tiên tri Ê-li-sê đã cầu thay cho con trai đó được sống lại. Đức Chúa Trời tiếp tục làm ơn cho người đàn bà đó trong bảy năm đói kém phải tới ẩn xứ Phi-li-tin. Cuối bảy năm đó, người đàn bà trở lại quê hương mình để đòi lại sản nghiệp mình, thì khi vua của Y-sơ-ra-ên biết sự thật này, *vua bèn hỏi nàng, thì nàng thuật công việc cho người.* Đoạn, *vua cất một quan hoạn theo nàng, mà rằng: Hãy bắt trả lại cho nàng mọi món nào thuộc về nàng, và hết thầy huê lợi của đồng ruộng nàng từ ngày nàng lìa khỏi xứ cho đến ngày nay.* Đức Chúa Jêsus đã phán: *Ai rước các người, tức là rước Ta; ai rước Ta, tức là rước Đấng đã sai Ta. Ai rước một đấng tiên tri vì là tiên tri, thì sẽ lãnh phần thưởng của đấng tiên tri; ai rước một người công chính vì là công chính, thì sẽ lãnh phần thưởng của người công chính. Ai sẽ cho một người trong bọn nhỏ này chỉ uống một chén nước lạnh, vì người nhỏ đó là môn đồ Ta, quả thật, Ta nói cùng các người, kẻ ấy sẽ chẳng mất phần thưởng của mình đâu.* Lời Chúa có chép: *Luật pháp há chẳng nói như vậy sao? Vì chúng có chép trong luật pháp Môi-se rằng: Người chớ khớp miệng con bò đang đạp lúa. Há phải Đức Chúa Trời lo cho bò sao?* Kinh Thánh tham khảo: 1 Các vua 17; 2 Các vua 4 & 2 Các vua 8; Ma-thi-ơ 10, 1 Cô-rinh-tô 9;

Chủ đề: *Chớ hề dối mình; Đức Chúa Trời không chịu khinh để dẫu; vì ai gieo giống chi, lại gặt giống ấy.*

Trọng tâm: Phần nhiều người tin Chúa hay quên mình là con cái của Đức Chúa Trời công bình, thì phải sống công bình ở trước mặt Đức Chúa Trời, nhưng vì người ta không nhìn thấy Đức Chúa Trời nên họ “quên” và người ta chỉ nhớ đến Đức Chúa Trời khi họ gặp “nan đề” mà người ta không thể làm gì được, như Kinh Thánh có chép rằng: **Bấy giờ trong cơn gian truân họ kêu cầu Đức Giê-hô-va; Ngài bèn giải cứu họ khỏi điều gian nan;** Loài người có thể quên điều này hay điều kia, nhưng Giê-hô-va Đức Chúa Trời thì không hề quên bất kỳ điều gì mà Ngài đã phán và Đức Chúa Trời không muốn loài người quên các mạng lệnh của sự giao ước của Ngài. Môi-se đã cảnh cáo dân Y-sơ-ra-ên rằng: **Hãy nhớ ngày người châu Giê-hô-va Đức Chúa Trời người tại Hô-rép, khi Đức Giê-hô-va phán cùng ta rằng: Hãy nhóm hiệp dân sự để Ta khiến chúng nghe Lời Ta, hầu cho tập kính sợ Ta đang lúc họ còn sống nơi thế thượng, và dạy Lời đó cho con cái mình.** Người ta biết đầu tư cho con cái mình học ngoại ngữ để dễ thích nghi với cuộc sống nơi thế gian, nhưng người ta lại bỏ qua ngôn ngữ của Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình, họ không muốn nghe tiếng của Đức Giê-hô-va, họ không muốn nói đến lý lịch của linh hồn mình, nên Đức Chúa Trời không cho người ta được nghe tiếng của Ngài, đồng nghĩa với việc Ngài không thấp sáng ngọn đèn của Ngài nói những người quên Đức Chúa Trời mình. Người ta biết ý nghĩa của sự đầu tư, nghĩa là người ta biết ý nghĩa của những sự lời và người ta cũng biết nỗi lo của sự lờ, là những sự toan tính của xác thịt loài người hay chết, mà bỏ qua những sự thuộc về sự sống của linh hồn mình, vì thế cho nên họ không đầu tư cho sự sống mình, như đáng phải làm như Lời Chúa đã phán: **Hỡi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thể ấy thay, huống chi là các người! Ấy vậy, các người chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? uống gì? mặc gì? Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các người ở trên trời vốn biết các người cần dùng những điều đó rồi. Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa. Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.** Đức Chúa Trời là Đấng kỳ tà, nghĩa là Ngài ghét những tư tưởng toan tính cong vạy, không ngay thẳng, không công bình của loài người xác thịt, miệng nói tin Chúa nhưng không làm sự công bình như luật pháp đã dạy. Họ muốn được giàu có nơi thế gian mà bỏ qua sự lo lắng, nghèo ngặt, túng thiếu của linh hồn mình, nên trong lúc khó khăn, họ kêu cầu Chúa, thì Ngài không đáp lại. Vậy nên hãy tỉnh thức vì thời kỳ Chúa trở lại để đón những người luôn trông đợi sự trở lại của Ngài là rất gần mà Chúa đang tỏ ra các dấu hiệu của thời gian trên khắp đất này. **Kinh Thánh tham khảo:** Phục truyền luật lệ ký 4; Thi-Thiên 107; Ma-thi-ơ 6 & 7;

Chủ đề: *Kẻ gieo cho xác thịt, sẽ bởi xác thịt mà gặt sự hư nát; song kẻ gieo cho Thánh Linh, sẽ bởi Thánh Linh mà gặt sự sống đời đời.*

Trọng tâm: Khi nói đến Đức Thánh Linh là nói đến Lễ thật, vì Đức Thánh Linh tức là Lễ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, vì không có một tạo vật được thấy Đức Chúa Trời, nên Đức Chúa Trời dùng tiếng phán của Ngài để tỏ chính Ngài cho những người được Ngài chọn và qua những người đó mà tiếng của Đức Giê-hô-va được chép thành chữ để dạy cho loài người biết ý muốn của Đức Chúa Trời. Khi bạn bỏ tiền ra mua một vật gì, điều đó cũng như nhà nông bỏ tiền của ra mua hạt giống cùng các loại phân bón, để gieo trồng giống trong ruộng mình, để đến kỳ sẽ gặt những sự mình đã gieo vậy. Vật gì ăn vào trong bụng cũng sẽ tiêu hoá trong một thời gian ngắn để duy trì sự sống của xác thịt, nhưng những sự người ta đầu tư cho sự sống của linh hồn thì không hề qua đi, vì Lời của Đức Chúa Trời hằng còn mãi trong lòng người ta để duy trì sự sống của linh hồn trải muôn đời. Đức Chúa Trời công bình sẽ tính sổ với người ta, nếu người ta không gieo mà lại muốn gặt điều mình không gieo, hoặc gieo ít mà lại muốn được gặt nhiều, vì người ta không thể ăn trộm của Đức Chúa Trời mà thoát khỏi bị bắt và Đức Chúa Trời biết cách tính sổ với những sự mà người ta đã ăn trộm của Ngài. Đang khi bạn không phải ra đồng làm những công việc nặng nhọc, thì bạn phải tận dụng thì giờ để cho linh hồn bạn được nuôi bằng bánh và nước hằng sống của Đức Chúa Trời và bạn phải dâng sự tạ ơn cho Đức Chúa Trời bằng sự ngợi khen cho Đức Chúa Trời, không chỉ bằng lời nói, mà bằng công việc của đức tin. Hãy học Áp-ra-ham, khi người hỏi Đức Giê-hô-va rằng: Bằng cách nào mà tôi sẽ được hưởng xứ Ca-na-an này làm sản nghiệp? Nếu bạn muốn mình được xưng là dòng dõi của Áp-ra-ham, thì hãy làm như Áp-ra-ham đã làm. Đức Chúa Jesus Christ đã đổ huyết của Ngài để chuộc người nào, thì Ngài biết rõ người đó, vì thế cho nên bắt cứ điều gì mà bạn được nghe, được dạy dỗ, được thấy có chép trong Kinh Thánh, thì bạn hãy làm đi, vì Đức Thánh Linh luôn hiện diện và Ngài biết rõ sự suy nghĩ của bạn. Ngài là Đấng toàn năng, Ngài chăm sóc muôn vật nhiều tới mức không có máy tính nào của loài người có thể đếm được số công việc của Ngài, nhưng Ngài không phiền khi bạn muốn nói chuyện với Ngài và cầu hỏi Ngài mọi sự, vì Ngài là sự yêu thương, nên Ngài sẵn lòng để tiếp chuyện bạn và dạy dỗ bạn trong mọi hoàn cảnh, mọi lúc, mọi nơi, vì thế cho nên Lời Chúa có chép: **Hãy hết lòng tin cậy Đức Giê-hô-va, chớ nương cậy nơi sự thông sáng của con; Phàm trong các việc làm của con, khá nhận biết Ngài, thì Ngài sẽ chỉ dẫn các nẻo của con. Chớ khôn ngoan theo mắt mình; Hãy kính sợ Đức Giê-hô-va, và lìa khỏi sự ác: Như vậy, cuống rốn con sẽ được mạnh khỏe, và xương cốt con được mát mẻ.** **Kinh Thánh tham khảo:** Thi-Thiên 126; Châm ngôn 3; 2 Cô-rinh-tô 9;

Chủ đề: *Chớ mệt nhọc về sự làm lành, vì nếu chúng ta không trễ nãi, thì đến kỳ chúng ta sẽ gặt.*

Trọng tâm: Sự làm lành là công việc thuộc về những sự tốt lành, như phục vụ người khác như phục vụ Chúa vậy, vì biết rằng cả thế gian đều thuộc về Chúa và nếu chúng ta được cảm động trong lòng, thì công việc đó thuộc về đức tin và Chúa biết rõ những sự ấy. Khi xưa, các thiên sứ của Đức Giê-hô-va đến Sô-dôm là nơi Lót ở, dù không biết những người đó là thiên sứ của Đức Giê-hô-va, nhưng Lót đã cố mời hai thiên sứ đó vào trong nhà mình dùng bữa và nghỉ đêm. Khi những người của Sô-dôm tới tính làm ẩu hai người mới vào nhà của Lót, thì Lót đã cố gắng bảo vệ hai thiên sứ đó khỏi bị những người của Sô-dôm cưỡng bức và Lót sẵn sàng đưa hai con gái của mình ra để giải cứu hai thiên sứ đó khỏi những người Sô-dôm. Hành động của Lót đã được ghi nhận và hai thiên sứ của Đức Giê-hô-va đã hành phạt những người Sô-dôm đó bị quáng loạn mắt không thể tìm được cửa vào nhà. Bởi Lót đã làm điều lành với hai thiên sứ của Đức Chúa Trời, dù Lót không biết hai người đó là thiên sứ, nên Lót và gia đình của Lót được giải cứu khỏi bị huỷ diệt bởi lửa và diêm sinh mà Đức Giê-hô-va đã giáng xuống tiêu diệt thành Sô-dôm và thàn Gô-mô-rơ, ngoại trừ vợ của Lót, đã không vâng theo lời của thiên sứ, mà quay lại nhìn thành Sô-dôm mà bị biến thành tượng muối. Đức Chúa Trời công bình luôn làm công việc của sự công bình, dù người ta không biết Đức Chúa Trời, nhưng Đức Chúa Trời ở trong mọi sự và Ngài làm mọi sự đó để thử thách loài người. Khi chúng ta có dịp làm những công việc mà Lời Chúa gọi là tốt lành, thì hãy làm, vì Đức Chúa Trời khiến mọi sự xảy ra trên đất này chẳng phải là tình cờ, nhưng hết thảy đều có lý do và nguyên nhân., như Lời Chúa có chép: **Hãy hằng có tình yêu thương anh em. Chớ quên sự tiếp khách; có khi kẻ làm điều đó, đã tiếp đãi thiên sứ mà không biết.** Hoặc: **Chớ từ chối làm lành cho kẻ nào xứng đáng, miễn là tay con có quyền làm điều ấy. Nhưng bằng con có tại nơi con vật kẻ lân cận cầu xin, thì chớ nói với người rằng: Hãy đi và trở lại, ngày mai ta sẽ cho người.** Hoặc: **Hãy giải cứu kẻ bị đọa đến sự chết, và chớ chối rối cho người đi xiêu tới chốn hình khổ. Nếu con nói: Chúng tôi chẳng biết gì đến; Thì Đấng mà cần nhắc lòng người ta, há chẳng xem xét điều ấy sao? Và Đấng gìn giữ linh hồn con, há không biết đến ư? Chớ thì Ngài sẽ chẳng báo mỗi người tùy theo công việc họ làm sao? Hoặc: Chớ quên việc lành và lòng bố thí, vì sự tế lễ dường ấy đẹp lòng Đức Chúa Trời.** **Kinh Thánh tham khảo:** Sáng thế ký 19; Châm ngôn 24; Hê-bơ-rơ 13;